אבל *לתפלה עד שיכסה את לבו: ואמר רב הונא שכח ונכנס בתפילין לבית הכסא מניח ידו עליהן עד שיגמור, עד שיגמור ס"ד! אלא כדאמר ר"נ בר יצחק עד שיגמור עמוד ראשון, ולפסוק לאלתר וליקום? משום דרשב"ג *דתניא רשב"ג אומר עמוד החוזר מביא את האדם לידי הדרוקן, סילון החוזר מביא את האדם לידי ירקון: *אתמר צואה על בשרו או ידו מונחת בבית הכסא רב הונא אמר מותר לקרות ק"ש רב חסדא אמר אסור לקרות ק"ש, אמר רבא מ"ט דרב הונא תהלים קנ דכתיב °כל הנשמה תהלל יה, ורב חסדא אמר אסור לקרות ק"ש מ"ט דרב חסדא שם לה דכתיב °כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך: אתמר ריח רע שיש לו עיקר רב הונא אמר מרחיק ד' אמות וקורא ק"ש ורב חסדא אמר מרחיק ד' אמות ממקום שפסק הריח וקורא ק"ש תניא כותיה דרב חסדא לא יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם ולא כנגד צואת כלבים ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת תרנגולים *ולא [א] כנגד (צואת) אשפה שריחה רע ואם היה מקום גבוה עשרה טפחים או נמוך עשרה טפחים יושב בצדו וקורא ק"ש ואם לאו מרחיק מלא עיניו וכן לתפלה ריח רע שיש לו עיקר מרחיק ד' אמות ממקום הריח וקורא ק"ש אמר רבא לית הלכתא כי הא מתניתא *(בכל הני שמעתתא) אלא כי הא *דתניא לא יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם [ב] ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת כלבים בזמן שנתן עורות לתוכן בעו מיניה מרב ששת ריח רע שאין לו עיקר מהו? אמר להו אתו חזו הני ציפי דבי רב דהני גנו והני גרסי וה"מ בדברי תורה אבל בק"ש לא, ודברי תורה נמי לא אמרן אלא דחבריה אבל דידיה לא: אתמר צואה עוברת אביי אמר מותר לקרות ק"ש רבא אמר אסור לקרות ק"ש אמר אביי מנא אמינא לה *דתנן הטמא עומד תחת האילן והטהור עובר - טמא, טהור עומד תחת האילן וטמא עובר - טהור, ואם עמד טמא וכן באבן המנוגעת ורבא אמר לך התם בקביעותא תליא מילתא ויקרא יג דכתיב °בדד ישב מחוץ למחנה מושבו, הכא דברים כג °והיה מחניך קדוש אמר רחמנא והא ליכא: א"ר פפא פי חזיר כצואה עוברת דמי, פשיטא! לא צריכא [ס] אע"ג דסליק מנהרא. א"ר יהודה ספק צואה אסורה ספק מי רגלים מותרים א"ד אמר רב יהודה °ספק צואה בבית מותרת, באשפה אסורה, ספק מי רגלים אפילו באשפה נמי מותרין, סבר לה כי הא דרב המנונא דאמר רב המנונא לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד וכדרבי יונתן דר' יונתן רמי: שם כתיב °ויד תהיה לך מחוץ למחנה ויצאת שמה חוץ שם וכתיב °ויתד תהיה לך וגו' וכסית את צאתך? הא כיצד כאן בגדולים °כאן בקטנים אלמא קטנים לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד הא נפול לארעא שרי, ורבנן הוא דגזרו בהו וכי גזרו בהו רבנן בודאן אבל בספקן לא גזור; ובודאן עד כמה? אמר רב יהודה אמר שמואל כל זמן שמטפיחין וכן אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן כל זמן שמטפיחין וכן אמר עולא כל זמן שמטפיחין גניבא משמיה דרב אמר כל זמן שרשומן ניכר, א"ר יוסף שרא ליה מריה לגניבא - השתא צואה אמר רב יהודה אמר רב כיון שקרמו פניה מותר, מי רגלים מיבעיא? א"ל אביי מאי חזית דסמכת אהא, סמוך אהא דאמר רבה בר רב הונא אמר רב צואה אפילו כחרס אסורה; והיכי דמי צואה כחרס אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן כל זמן שזורקה ואינה נפרכת וא"ד כל זמן שגוללה ואינה נפרכת. אמר רבינא הוה קאימנא קמיה דרב יהודה מדפתי חזא צואה - אמר לי עיין אי קרמו פניה אי לא א"ד הכי א"ל עיין אי מפלאי אפלויי; מאי הוי עלה? אתמר צואה כחרס אמימר אמר אסורה ומר זוטרא אמר מותרת, אמר רבא °הלכתא צואה כחרס אסורה, ומי רגלים כל זמן שמטפיחין. מיתיבי מי רגלים כל זמן שמטפיחין אסורין נבלעו או יבשו מותרים מאי לאו נבלעו דומיא דיבשו מה יבשו דאין רשומן ניכר אף נבלעו דאין רשומן ניכר, הא רשומן ניכר אסור אע"ג דאין מטפיחין, ולטעמיך אימא רישא כל זמן שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי! *אלא מהא ליכא למשמע מינה, לימא כתנאי כלי שנשפכו ממנו מי רגלים אסור לקרות ק"ש כנגדו, ומי רגלים עצמן שנשפכו: נבלעו מותר, לא נבלעו אסור ר' יוסי אומר כל זמן שמטפיחין מאי נבלעו ומאי לא נבלעו דקאמר ת"ק אילימא נבלעו - דאין מטפיחין, לא נבלעו - דמטפיחין ואתא ר' יוסי למימר כ"ז שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי היינו ת"ק, אלא נבלעו - דאין רשומן ניכר, לא נבלעו - דרשומן ניכר ואתא ר' יוסי למימר כ"ז שמטפיחין הוא דאסור, הא רשומן ניכר שרי. לא, דכ"ע כ"ז שמטפיחין הוא דאסור, הא רשומן ניכר שרי והכא

אבל לתפלה. צריך הוא להראות את עצמו כעומד לפני המלך ולעמוד באימה אבל ק"ש אינו מדבר לפני המלך: הדרוקן. חולי המלבה את הכרס: סילון. של מי רגלים: ירקון. חולי ששמו גלניי"ה: ידיו בבית הכסא. מחילה יש בינו לבין בית הכסא ופשט ידיו לפנים מן המחילה: כל הנשמה. הפה והחוטם בכלל ההילול ולא שאר אברים: שיש לו עיקר. שהצואה מונחת שם ומסרחת, ושאין לו עיקר: הפחת רוח: מרחיק ד' אמות. מן העיקר ואע"פ שהריח בא אליו וכגון שהיא לאחוריו שאינו רואה אותה: ממקום שפסק הריח. שהריח כלה שם: לא כנגד צואת אדם כו'. ואע"פ שאין ריח: לית הלכתא כי הא מתניתא. דלעיל דאסר צואת כלבים וחזירים בשאין בהם עורות: בזמן שיש בהן עורות. אצואת כלבים וחזירים קאי °שדרכן לתתן °בעבוד העורות אבל צואת אדם אפי' בלא עורות שהרי אין דרכן לתתן שם הלכך ע"כ בלא עורות קאמר: שאין לו עיקר. הפחת רוח: ליפי. מחלוקות של בית המדרש: דהני גנו והני גרסי. ואע"פ שדרך הישנים להפיח: וה"מ לגרסא. משום דלא אפשר: אבל לק"ש. יצא לחוץ ויקרא: אבל לדידיה. הפיח הוא עצמו ממתין עד שיכלה הריח: צואה עוברת. אדם שנושאי' לפניו גרף של רעי להעבירו: מותר לקרות. וא"צ להפסיק: הטמא עומד תחת האילן. ולא בנושא את המת קאי דמת לא שנא עומד ול"ש יושב ול"ש הולך, אהל הוא, וגבי מצורע קתני לה בת"כ דגלי ביה רחמנא ישיבה דכתיב בדד ישב מחוץ למחנה מושבו. [מושבו] טמא. מכאן אמרו עומד כמי כיושב דמי דקביע אבל מהלך לא קביע: אבן המנוגעת. הרי היא כמצורע שהקישה הכתוב "זאת התורה לכל נגע הצרעת ולנתק ולצרעת הבגד ולבית" (ויקרא יד): פשיטא. דפי חזיר אינו בלא צואה: בבית מותר. דאין דרך להניח צואה בבית: לא אסרה תורה. במי רגלים לקרות אלא כנגד עמוד הקלוח בלבד: ויצאת שמה חוץ. ולא הצריכן כסוי וכתיב וכסית: עד כמה. ישהו על גבי קרקע ויהא אסור: שרא ליה מריה. מחול לו רבונו דודאי שקר העיד משמיה דרב: היבשה נפרכת היא יותר מן הלחה: איכא דאמרי. אומרת היא אף ע"פ שאם זורקה נפרכת הואיל ואינה נפרכת מגלגול לחה היא: קרמו. לשון קרום מיל"א כלומר גלד מעט: אי מפלאי אפלויי. אם יש בה סדקים סדקים יבשה היא ושרי: מאי הוי עלה. דמי רגלים: נבלעו. בארץ: יבשו. על גבי אבנים בחמה: בטופח

לית הלכתא כי הא מתניתא אלא כי הא דתניא כו'. פרש"י לית הלכתא כי הא מתניתא דלעיל דקתני צואת כלבים וחזירים אפי' בשאין בהם עורות אבל בצואת אדם לא איירי, ואסור בכל ענין משמע אבל בצואת תרנגולים לא איירי רבא ובאידך ברייתא לא גרס "צואת תרנגולים" כלל ולא פליג בהא אמתניתא דלעיל ולפי זה יש לאסור צואת תרנגולין ואומר רבינו יהודה דדוקא כשהן בלול שלהם שיש שם סרחון גדול אבל בתרנגולים ההולכים בבית אין חוששין. ובירושלמי* יש דבאדומים בלבד יש לחוש *ולא ידעינן לפרש ועוד קאמר מרחיקין מגללי בהמה ד' אמות ר' שמואל ברבי יצחק אומר ובגלבד של חמור:

ריח רע שאין לו עיקר. י"מ דבתי כסאות שלנו בעומק אם יש בהן מחילה מפסקת הויא כמו ריח רע שאין לו עיקר כמו בתי כסאות דפרסאי לקמן (ד' כו.): והרי

עין משפט
נר מצוה

ק א [מיי' פ"ד מהלכות תפלה הלכה ו] טוש"ע שם ובסי' עה סעיף א:
קא ב מיי' פ"ד מהל' תפלין הל' כ סמג עשין כב טוש"ע א"ח סי' מג סעיף ח:
קב ג מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה יא טוש"ע א"ח סימן עו סעיף ד:
קג ד מיי' שם הל' יב סמג עשין יח טור שו"ע א"ח סי' עט סעיף א:

[בגדולת מרדכי פירש לפי שבארץ אדום היו השעורים מצויים כדאי' כתובות סד: והיו מאכילין התרנגולין שעורי' ושאתן מבחתו ועי' ב"י סי' עט]

קד ה שם סעיף א:
קה ו [מיי' שם הלכה ט טוש"ע] שם סעי' ב:
קו ז מיי' פ"ד מהלכות תפלה הלכה ח סמג שם טור שו"ע א"ח סי' צ סעיף כו:
קז ח מיי' פ"ג מהלכות ק"ש הל' ו וסמג שם טור שו"ע אורח חיים סימן עט סעיף [א] ד:
קח ט י כ [מיי' שם הל' יד טור שו"ע] שם סעיף ט:
קט ל מיי' שם הלכה יג סמג שם טוש"ע א"ח סימן עו סעיף ג:
קי מ מיי' פי' מהלכות טומאת צרעת הל' יב:
תוספתא פ"ב
קיא נ מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה יג סמג עשין יח טוש"ע א"ח סימן עו סעיף ג:
קיב ס ע מיי' שם הל' טו [וע"ש בכ"מ] טור שו"ע שם סעי' ז:
קיג פ מיי' שם הל' ז סמג שם טוש"ע א"ח סי' פב סעי' א [וסעיף ב]:

◆

רב נסים גאון

ריח רע שיש לו עיקר. גרסי בני מערבא [בפירקין הלכה ה] אמר רב חסדא* מסוף ריח רע ד' אמות הדא דאיתמר לאחריו אבל לפניו עד מקום שעיניו רואות כהדא ר' בא וחבריה הוו יתבין קמי פונדקייה ברמשא אמרין מהו למימר מילי דאורייה אמרין מכיון דאילו הוה ביממא הוינן חמין ליה ואסור ברם כדון אסור:
*לפנינו הגי' א"ר אמי

◆

גליון הש"ס

גמ' כאן בקטנים. עי' בכורות מ"ד ע"ב תוס' ד"ה אימתי: רש"י ד"ה בזמן שיש כו' שדרכן לתתן כו'. עי' ברש"י כתובות ע"ז ע"א ד"ה מקמץ וצ"ע: שם בעבוד העורות. וכן איתא בילקוט פ' בא בפסוק ולא יחרץ כלב לשונו. ולא עוד אלא שזכו לעבד עורות מעלתן ולכתוב בהם סת"ם:

מסורת
הש"ס

בכורות מד: לקמן סב: תמיד כז:
יומא ל.
ולא כנגד אשפה כצ"ל (ח"מ)
[ברי"ף ורא"ש ליתא]
קדושין לג: נגעים פי"ג משנה ז תוספתא דנגעים פ"ו ת"כ פרשה מצורע

◆

הגהות
הגר"א

[א] גמ' ולא כנגד אשפה כצ"ל: (ב) שם (ולא כנגד צואת חזירים) תא"מ ונ"ב בתוספתא ל"ג לה:

[שבת קכא. וע"ש ברש"י מגלה כב. כז. יבמות עו: נדרים ס: עב. וע"ש ב"מ כו: ל. לד. פא: ב"ב קד. קלג: קסב: ע"ז כב. עב. שבועות לח.
זבחים פט: מנחות קה. נדה לג: ועי' היטב קדושין ה:]

א תוס' מג' כז: ד"ה פסק
ט"ק כאן

מבנה
ע'ניה בגירוס
מהו "נבלעו"
ולא נבלעו" דקאמר
ת"ק